

rací pro živnost hostinskou, stanoviti tuto odchýlně pro jednotlivé typy této živnosti. Neodporuje tedy vyhláška zem. úřadu v Užhorodě z 29. prosince 1928 č. 121.000/IV ustanovení § 23 živn. zák.

Vyhláška tato roztrídila živnost hostinskou a výčepnickou pro potřebu policejní hodiny uzavírací na restaurace, kavárny, kavárničky, výčepy vína pod víchem a krčmy. V daném případě padají v úvahu pouze restaurace a kavárny. Pro restaurace stanovena uzavírací hodina na 1 hodinu, pro kavárny na 2. hodinu v noci. Podnik st-lův, oprávněný ku podávání pokrmů, podávání kávy a čaje, konečně k výčepu vína z vlastní sklizně uznán žal. úřadem za restauraci a platí tedy proň jako uzavírací hodina 1 hodina v noci.

St-l v řízení správním nepopíral, že jeho podnik jest restaurací, případně vinárnou, ale tvrdil, že jest také kavárnou, podává-li se v něm káva. Náзор tento jest, jak zpředu dovozeno, nesprávný a bylo proto námitku tuto zamítnouti pro bezdůvodnost, aniž třeba se bylo zabývati námitkou, že se policejní orgánové nepřesvědčily, jaká oprávnění byla v živnosti st-lově v dotyčné dny vykonávána.

Za této situace nepotřeboval se nss zabývati ani námitkami vadnosti řízení, které st-l uplatňuje za předpokladu, že nař. rozhodnutím bylo potvrzeno jeho potrestání pro překročení policejní hodiny uzavírací pro kavárny, t. j. tedy druhé hodiny noční. Předpoklad ten jest nesprávný, neboť jak úřad I. stolice, tak úřad žal. uznaly jeho hostinskou živnost za restauraci, pro kterou platí jako policejní hodina uzavírací 1 hodina v noci a pro překročení této hodiny byl vysloven a potvrzen trest.

Č. 11.137.

O b ě a n s t v í s t á t n í: Nabytí státního občanství čsl. podle ustanovení § 1 č. 3 úst. zák. č. 236/1920 Sb.

(Nález ze dne 14. března 1934 č. 7980/31.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 1915/23.

V ě c: Ota B. v L. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l žádal o vydání osvědčení o čsl. státním občanství pro manželku. U příležitosti této žádosti rozhodl zem. úřad v Praze dne 13. března 1930, že ani st-l ani jeho manželka není čsl. státním občanem a to z těchto důvodů: »Konaným šetřením bylo zjištěno, že obec Liberec vydala Vám dne 12. dubna 1921 domovský list v předpokladu, že jste se stal čsl. státním občanem ve smyslu § 1 odst. 3 úst. zák. č. 236/20 Sb., kteréžto ustanovení má svůj původ v čl. 4 smlouvy s Československem (č. 508/1921 Sb.). Nabytí čsl. státního občanství podle uvedeného předpisu předpokládá však ohledně německých státních občanů narozených v manželství, aby se osoby ty narodily na území Hlučínska a aby otec jejich měl na tomto území své bydliště ještě v den účinnosti svrchu cit. ustanovení zák. č. 236/20, t. j. dne 10. ledna 1920, kteréžto podmínky nejsou u Vás podle spisů splněny, neboť Vaším ro-

dištěm jsou Král. Vinohrady a Váš otec se dne 10. ledna 1920 vůbec nedožil. Vzhledem k tomu nestal jste se čsl. státním občanem podle uvedeného předpisu a domovský list, vystavený Vám obcí Libercem, prohlašuje se za neplatný.»

Odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů první instance.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Dlužno především přihlédnouti k tomu, že v důvodech rozhodnutí I. instance, kteréž žal. úřad plně převzal za své, cituje se jako rozhodná norma ustanovení § 1 č. 3 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., na druhé straně však se mluví o Hlučínsku, z čehož by se dalo souditi, že úřad používá ustanovení § 1 č. 2 cit. zák. Avšak nss přes tuto nejasnost neshledal nutnost nař. rozhodnutí zrušiti, jelikož z obsahu spisů jest zřejmo, že ani rodiče st-lovi ani st-l sám na Hlučínsku se nezdržoval, což stížnost také výslovně popírá, takže zmínka o Hlučínsku nemá významu a úřad chtěl posuzovati a posuzoval případ jedině s hlediska § 1 č. 3 cit. zák.

Pokud věci samé se týče, vyslovil nss již v nál. Boh. A 1915/23 a i v další judikatuře zastává právní náhled, že k nabytí státního občanství podle § 1 č. 3 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. jest třeba, aby rodiče osoby, o niž jde, měli — podle okolností — řádné bydliště nebo právo domovské na území republiky Čsl. v době, kdy tento zákon vešel v platnost.

Na náhledu tom trvá nss i v tomto případě a st-le na důvody tohoto nálezu odkazuje s tím, že vývody stížnosti, akcentující trvalý vztah st-le, jeho rodiny a jeho rodičů k území Čsl. republiky, nemohou vzhledem k důvodům v cit. nálezech uvedených nic na náhledu tom měniti. Vyložil-li nss v nál. tom a odůvodnil-li obsírně a podrobně, že rozhodné jest bydliště nebo právo domovské v době, kdy zákon vešel v platnost, nemohou žádného vlivu míti na to okolnosti jiné, ve stížnosti vzpomnuté.

Poněvadž není sporu o tom, že otec st-lův, vlastně jeho rodiče byli občané němečtí, rozhodné jest tu řádné jejich bydliště a sice bydliště, které měli v den nabytí platnosti úst. zák., t. j. podle vyhlášky č. 492/20 Sb. v den 10. ledna 1920. Mohl by tedy st-l býti čsl. státním občanem z důvodu ustanovení § 1 č. 3 úst. zák. č. 236/20 Sb. jedině tehdy, kdyby rodiče jeho v tento den (10. ledna 1920) byli měli bydliště na území Čsl. republiky. Poněvadž však není sporu o tom, že otec st-lův jakožto osoba, podle níž bydliště rodičů nutno posuzovati, vůbec se tohoto dne nedožil, tedy bydliště tu dne 10. ledna 1920 neměl, nestal se st-l čsl. státním občanem podle § 1 č. 3 úst. zák.

Č. 11.138.

Občanství státní. — Řízení před nss-em: * Dědic není jen z důvodu této své vlastnosti legitimován stěžovati si k nss-u do rozhodnutí úřadu, kterým bylo vysloveno, že zůstavitel nebyl čsl. státním občanem.

(Nález ze dne 14. března 1934 č. 17.537/31.)